

'Je eerste dodelijke schot vergeet je nooit'

Isabelle Balcaen is een van de weinige vrouwelijke jagers

woensdag 30 september 2009 - PAUL DEMEYER



Isabelle Balcaen: 'In de winkel hebben ze bij de geweren een light-afdeling. Daar heb ik de mijne gekocht.'

NVT - Morgen begint het jachtseizoen. Een mannenfeest, want slechts twee procent van de jagers zijn vrouwen. Isabelle Balcaen (47) is een van hen. 'Ik heb er geen probleem mee om een dier neer te schieten. Maar afmaken met een mes laat ik aan de mannen over.'

Isabelle is snel klaar met de uitleg waarom maar zo weinig vrouwen - 240 tegen bijna 12.000 mannen - jagen. 'Het is tijdrovend. Wie bijvoorbeeld fitnest, kan daarvoor makkelijk een uurtje tussenuit knijpen. Jagen is dagvullend. Een probleem voor gezinnen met kinderen. Dat wordt meestal opgelost door de vrouw thuis te laten bij de kinderen. Bij ons was het ook een beetje zo. Toen de zonen ouder werden, besloot ik op cursus te gaan om mijn jachtverlof te halen.'

Daar viel de onderbezetting van vrouwen meteen op. En als ze het daar niet had gemerkt, dan zeker in de kledingzaak. 'Je vindt amper jachtkleren voor vrouwen. In de rayon met geweren is er wel een *light*-afdeling. Daar heb ik mijn twee geweren gekocht.'

Dat is natuurlijk het wezen van de jacht: schieten. Zo denkt de leek. Isabelle noemt andere dingen: in de natuur zijn, sporen lezen, dieren herkennen. 'Eigenlijk schiet ik heel weinig tijdens de jacht op grootwild. Misschien vijftien kogels per seizoen. Met schieten heb ik geen probleem. Mijn *slachtoffers* komen niet spoken in mijn dromen. Maar ik kan niet met een mes in het dier snijden. Noch om het af te maken wanneer je het niet direct doodschoot - als vrouw kan ik zo'n everzwijn toch niet de baas - noch om de ingewanden eruit te halen.'

Maar wel om het nadien klaar te maken. De jager die raak schoot, krijgt de eerste kans om het dier te kopen. 'Ik ken geen beter, fijner vlees dan een stukje ree. In de winter vullen we de diepvriezer en daarmee halen we het begin van de zomer.'

Morgen begint het nieuwe jachtseizoen. Om dit keer niet helemaal koud te starten, is Isabelle in een club wat gaan kleiduifschieten. Het ging goed. Ze haalde een score van zeven op tien. Maar nu dus het echte werk, rond Alle in de Ardennen met een groep van dertig mannen. 'Ze maken weinig opmerkingen over een vrouw in hun midden', zegt Isabelle. 'Ze zijn liever hoffelijk. Bijvoorbeeld een prikkeldraad laag houden wanneer je erover moet. In het begin overdreven ze. Dan wezen ze een haas aan in zijn leger en zeiden dan: *schiet jij maar Isabelle*. Zoiets wil ik niet meer horen.'

Over horen gesproken. Goed horen helpt bij goed jagen. En dan zijn vrouwen in het voordeel. 'Ik hoor inderdaad sneller een takje kraken of een blad ritselen. Al heeft dat voordeel ook te maken met het feit dat ik nog niet zo heel lang jaag. Van jagen word je een beetje doof.'

'Toch blijf ook ik niet helemaal vrij van fysieke ongemakken na een dag jagen. Goed jagen is goed kunnen stilzitten. En dat is lastig, zeker wanneer het sneeuwt of regent. Vooral in het begin van het seizoen ben je 's avonds stram. Bij de jacht op kleinwild ben je dan soms weer uren op wandel.'

'Je eerste dodelijke schot vergeet je nooit. Bij mij was dat een reebok, al in mijn eerste seizoen. Sindsdien heb ik al bijna twintig stuks grootwild neergelegd. In onze kelder hangt een collectie geweien. Lange tijd kon ik ervoor gaan staan en bij elke gewei het verhaal vertellen. Nu zijn het er te veel.'

Jachtverhalen, ze worden verteld op café na een dag jagen. 'Dat laat ik exclusief aan de mannen', zegt Isabelle. Misschien omdat ze sommige verhalen al te vaak hoorde. Bijvoorbeeld over hoe haar schoonvader - heel lang geleden - ging jagen, niets schoot en dan maar in de winkel twee fazanten kocht om niet met beschamend lege handen thuis te komen.